

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΜΕΣΟΓΑΙΑΣ & ΛΑΥΡΕΩΤΙΚΗΣ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΩΝ ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 2017

ΚΥΡΙΑΚΗ Ε΄ ΛΟΥΚΑ (Λουκ. στ΄, 19-31)
5 Νοεμβρίου 2017

Ἡ σημερινὴ Εὐαγγελικὴ περικοπὴ ὑπογραμμίζει τὴν πραγματικότητά τῆς καθημερινότητάς μας, σύμφωνα μὲ τὴν ὁποία ὁ πλοῦτος φαντάζει στὰ μάτια τῶν περισσοτέρων ἀνθρώπων ὡς κάτι καλό. Θὰ δοῦμε ὅμως ὅτι ἀπὸ μόνος του δὲν εἶναι καλό. Καλὸ γίνεται, μόνο ὅταν χρησιμοποιηθεῖ σωστὰ μὲ γνώμονα τὴν ἐντολὴ τῆς ἀγάπης. Τότε, ὁ πλοῦτος μᾶς βοηθεῖ νὰ ἔχουμε τὴν ἀνάπαυση τῆς ψυχῆς μας, κερδίζοντας καὶ τὴ Βασιλεία τῶν οὐρανῶν. Σὲ ἀντίθετη περίπτωση μεταμορφώνεται στὸν μεγαλύτερο τύραννο τῆς παρούσας ζωῆς καὶ τῆς μέλλουσας πραγματικότητος.

Δύο πρόσωπα προβάλλονται σήμερα, μὲ ἐκ διαμέτρου ἀντίθετη ζωὴ. Ὁ ἀνώνυμος πλούσιος καὶ ὁ πτωχὸς Λάζαρος. Αὐτὸς ὁ πλούσιος χρησιμοποίησε τὸν πλοῦτο του ἐντελῶς ἀφιλάνθρωπα. Ζοῦσε μὲ συνεχεῖς καὶ καθημερινὲς διασκεδάσεις, χωρὶς νὰ τὸν ἐνδιαφέρουν οἱ ἀνάγκες τῶν ἄλλων. Ἔτσι δὲν ἔδειξε τὸ παραμικρὸ ἐνδιαφέρον γιὰ τὸν Λάζαρο, ὥστε νὰ τὸν συμπονέσει καὶ νὰ τὸν συνδράμει στὴ φτώχεια καὶ στὴν ἀσθένειά του. Οἱ διασκεδάσεις καὶ ἡ πολυτέλεια τῆς ζωῆς του δὲν τοῦ ἐπέτρεψαν νὰ σηκώσει τὸ βλέμμα σὲ αὐτὸν ποὺ οὐσιαστικὰ ζοῦσε δίπλα του ἐγκαταλελειμμένος καὶ ξεχασμένος ἀπὸ ὅλους, σὲ ἀπόλυτη ἔνδεια, ὑποσιτισμένος, μὲ πυορροοῦσες πληγές.

Ὅταν ὅμως ὁ πλούσιος καὶ ὁ Λάζαρος πεθαίνουν, τὰ πράγματα ἀλλάζουν. Ὁ πτωχὸς Λάζαρος, ἀπαλλαγμένος ἀπὸ τὸν πόνο καὶ τὶς ἀνάγκες ἀγάλλεται στὸ φῶς καὶ στὴν εὐφροσύνη τοῦ Παραδείσου, ἐνῶ ὁ πλούσιος ὑποφέρει καὶ βασανίζεται. Ὁ Λάζαρος δὲν εἶναι πιά μόνος του, ξεχασμένος καὶ ἐγκαταλελειμμένος, ἀλλὰ βρίσκεται σὲ κοινωνία μὲ ἄλλους ἀνθρώπους, ἀναπαυόμενος στοὺς κόλπους τοῦ Ἀβραάμ, δηλαδὴ στὴν ποθητὴ κατάσταση τοῦ Παραδείσου. Ἀπὸ τὴν ἄλλη, ὁ πλούσιος ὀδυνᾶται καὶ βιώνει τὴν ἀπόλυτη μοναξιά. Πουθενὰ δὲν φαίνεται νὰ ὑπάρχει ἄλλος γιὰ νὰ τὸν παρηγορήσει, ἔστω καὶ μὲ τὴν παρουσία του.

Ὁ πλούσιος δὲν τιμωρεῖται, ἐπειδὴ ἦταν πλούσιος, ἀλλὰ διότι δὲν ἀγάπησε καὶ δὲν ἐλέησε τὸν συνάνθρωπό του. Δὲν θέλησε ποτὲ νὰ δεῖ τὴν ἀνάγκη αὐτοῦ ποὺ ὑπέφερε. Προτίμησε νὰ ζήσει εὐφραϊνόμενος ὁ ἴδιος, κλείνοντας τὰ μάτια στὸν πόνο τοῦ πτωχοῦ καὶ ἀσθενοῦς. Αὐτὴ τὴν ἀλήθεια ἀπέδειξε ὁ θάνατός του, ὅτι δηλαδὴ κανεὶς δὲν ἐλεεῖται, ἐὰν δὲν ἐλεήσει, κανεὶς δὲν ἀναπαύεται, ἐὰν δὲν ἀναπαύσει καὶ κανεὶς δὲν γεύεται τὴ χάρη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἐὰν δὲν κοινωνήσει τὴν ἀνάγκη τοῦ ἄλλου.

Ἡ Εὐαγγελικὴ περικοπὴ τοῦ ἀφιλόνητου πλουσίου καὶ τοῦ πτωχοῦ Λαζάρου ἀποκαλύπτει τί εἶναι Παράδεισος καὶ Κόλαση. Ὅπωςδήποτε δὲν εἶναι τόποι. Ἀντίθετα, ὁ Παράδεισος καὶ ἡ Κόλαση εἶναι τρόποι ἀτελεύτητης καταστάσεως τῶν ψυχῶν. Ὀνομάζεται ζωὴ, ὅταν εἶναι συνέχεια τῆς σχέσεως μὲ τὴν πηγὴ τῆς ζωῆς, πὺ εἶναι ὁ Θεός, καὶ εἶναι θάνατος, ὅταν ὀδηγεῖ σὲ ἀκοινωνησίᾳ τῶν προσώπων, ὡς ἐκούσια ἐπιλογὴ ἀπὸ τὸν χρόνο τοῦ βίου μας.

Ἀδελφοί μου,

ὁ τρόπος πὺ βαδίζουμε στὴ ζωὴ μας καὶ διαχειριζόμαστε τὶς δυνατότητές μας νὰ γνωρίζουμε ὅτι εἶναι ὁ τρόπος πὺ θὰ ἀπολαύσουμε καὶ στὴν αἰώνια κατάστασή μας, ἐπειδὴ ὁ Θεὸς θὰ σεβαστεῖ αὐτὴν τὴν ἐπιλογὴ μας.

[dkpdf-button]